

Горана Баланчевић

## НАВИКАВАЊЕ НА ИСТОПЉЕНО

Ново тело сваки пут. И у огледалу и у одсјају у бари и под рукама. Као да је од глине, као да сам лутка на надувавање. Изненађујем се сваком свом одразу. То није једна особа, има их осам.

И ово су њихове личности:

60 килограма. Сигурна у себе. Воли да носи афричке хаљине, поноси се величином груди, задњице и рупицама на образима. Док год лепо изгледа споља, није важно каква је изнутра. Може бити изранављена, може се звати и Тласолтеотл – богиња чедности и гнусобе, лешинарка која прождире гадости овога света. Искључиво да би га прочистила. Гласно прича, још гласније се смеје, воли када јој кажу да је „Шизика”, јер Шизика је спремна на све шизаво – да запева на караокама, гласно и јасно ставља до знања да је, једноставно, шармантна и неодољива, али и елоквентна и сугестивна, спремна је на сваку врсту акције – од тога да подигне револуцију, до тога да скокне до суседне земље у којој су цене због уласка у ЕУ пале, да би купила коју бунду или оружје за мале паре и потом их препродала. Да се не лажемо, овако мала жена има заправо вишка килограма када вага покаже 60, неких три килограма вишка, тако да у глави Шизика постаје „свачија драга”, најбоља ортакиња, зезалица, шаљивција. Игра на карту да је у том периоду и са тим облинама занимљивија зато што је забавна, а не због фигуре. Често се осећа тромо, али никако лоше. Посматра своје бутине и бутине су прилепшене једна уз другу. Нема никаквог простора између њих. Уосталом Буњуел је причао како само такве жене воли, оне са раздвојеним бутинама му се гаде. Ето утехе.

Плесна дива. 58 килограма. Ништа није идеално, осим потребе за ритмовима и освајањем. Афричке хаљине и дивљи плес се замењују змијским увијањем и припијеном одећом. Буњуел ме још увек воли. Када имам 58 килограма врло лако упаднем у трип плесне краљице, заводнице, власнице. Краљица је особа која обожава да осваја и поседује простор, она је врцкава, згодна и понекад напући усне – форе ради, иако јој је то дебилно. Али кад се може, зашто да не, краљици је баш све дозвољено. Краљица је срећна, у било којој ситуацији, она пуца од самопоуздања, сија, обожава да се роје око ње као око матице. Либидо је никада не изневерава, као ни ноге. У понеким тренуцима, а то бива врло често, она добија неодољиву жељу да прошета до Факултета примењених/ликовних уметности и позира студентима, нага и примамљива, али никада вулгарна. Пренесена на платно или на фотос, апсолутно јој је свеједно, то је њена потреба. Која се понекад граничи са опсесијом. Сачувати себе овековечену, своје тело које никад није и неће бити исто. Види га тад па ко зна кад. Пролази се кроз фазе, једна може трајати и око годину дана. После фазе број 8, не може се одмах прећи на фазу број два – фазу Плесне краљице и лепотице. Некад прво дође трећа па пета, а на другу се чека, неиздрживо дуго, ма колико се једе и не нервира. Момци обожавају Плесну краљицу и она обожава да буде обожавана. Некада се претвара у нарциса и парти манијака. Из „сваочије драге” трансформише се у „сопствену драгу”, само уз помоћ 2 килограма губитка. Без употребе чаробног штапића.

56 килограма. Госпођица Идеална. Пуна енергије, идеја и стрпљења. Користи лепе дане за вожњу ролера, шетње, пријатеље и што је најважније – писање. Не жели да се штеди јер сада може све и све се мора искористити. Мало се уморила од плесања и њихања, позирање јој није тренутно толико неопходно, сада јој је неопходно да путује, упознаје свет, људе и њихове приче. Са разумним паузама може да пише и по више сати дневно, и то не само у кревету или на ве-це шољи већ и крај реке, у кафићу, на травњаку, на дрвету. Верује да је освојила свет или да је бар на корак до победе. Убеђена је да може све, да је изиграла тај грозни процес „топљења” и мисли како се никада више та глупост неће вратити у њен живот. Чак и не сумња у то. Како не штеди себе и како пуца од здравља и свежине, она одлучује да да себи мало одушка – у виду забрањених радњи и намирница. Мало слатког, мало љутог, мало свађе, мало беса, чисто да се остане регуларно људско биће... иако то дубоко у себи зна да јесте и није.

52 килограма. Ех, да. Често се са 56 не пада прво на 55 или рецимо 54, него баш на 52. Ваљда је то тако програмирано, или суђено, не знам.

Али у сваком случају је потребан каиш. Буљуел се помало љути. Прихвата ме, да се разумемо, не жели да ме изгуби из вида, али није, не би био задовољан у потпуности, а нисам ни ја. 52 фаза нема име, њу зовем само 52 и никако другачије. Кад си 52 онда си још увек жив, али не и сачуван од страхова. Црне мисли је поново опседају, али 52 их тера неким блесавим мантрама. Те мантре су толико блесаве да их не вреди ни спомињати. Подсећају на слабашне сламке које дављеник упорно хвата не би ли се спасио од дављења. За почетак почиње да мучи саму себе, а затим и родитеље, као и момка, причама о својој бескрајној забринутности. Наравно на грешке које је направила скоро да и не помишља.

48 килограма. Покајница. Седи испред белог мантила и декламује – две јагоде, два парчета торте са дебелим слојем шлага, пита са сиром, са спанаћем, помфрит, можда малкице сока од наранџе, кисели краставци, комада три и кикирики, број кесица један. Скрушена покајница гледа у под јер се плаши љутње у обрвама изнад белог мантила. Комада 2, кесица број један, дебљина слоја шлага 5 милимитара и два каиша око струка. Лоша математика. Жива истина, Покајница је одувек имала кеца из математике, али јој зато сањарење никада није представљало проблем. Као и куповина одеће. Не само да се створио процеп, већ се читав ходник настанио између бутина. Буљуел би само окренуо главу на другу страну и почео да тражи друге жене. Чак и када се обуку нове фармерке канал између њих може пропустити чамац и то се види на километар. То почиње да се примећује и погледи и питања са свих страна крећу да бомбардују Покајницу, која свечано обећава себи да више никада у животу неће прекршити лекарски „завет”. Од обећања се свет не мења, али од крвавог рада и адекватне терапије да. И Шизика и Плесна краљица и 52 имају проблема у вези са својим психијатром, тачније не признају његову моћ и избегавају га. Покајница бежи од њега.

45 килограма. Манекенка. Ма колико се трудила, Манекенкица не може да побегне од психијатра, никако, јер јој он сам долази. У белу, стерилену собу, док је у њеној вени инфузија и док Буљуел већ неко време повраћа, у њеним кошмарима. Манекенкино тело је бело, зелено и љубичасто, кроз прозирну кожу виде се зелене морске травке и љубичасти гребени. У жилаве травке забијене су стаклене игле, а тврди гребени су последица тог процеса. Манекенку прате хиљаде очију и само једна етикета – „анорексичарка”. Анорексичарка се осећа лагано, лети кроз улице као перце на ветру, а понекад се уплаши да не одлети под трамвајске шине. Људи је међу у пролазу, гурају и носе, њено тело танко попут чачкалице нема снаге да се одупре. Манекенка се

увек сети детињства и оне чувене бабине реченице – Стави камен у џеп кад кренеш у школу, да те ветар не одува. Па, скоро две деценије касније, она то заиста чини, пуни џепове камењем и наставља да се пробија кроз масу. Ко зна за шта ће јој камен затребати – да на води направи „жабице”, истуца забрањени орах, разбије болнички прозор и побегне или гађа психијатра у главу? То су увек само могуће солуције и фантазије, камење стоји у фиоци и вечно ћути. Као и њена одећа у ормару, у којој сада може само да се плива на сувом. Манекенкица одлучује да не дира камење и не фантазира превише већ да буде тренди, да носи модерну одећу за стереотипне девојке – равне, испеглане, безизражајне. Манекенка признаје да није таква, али килограми диктирају нове стилове и осећања. Кад се претвориш у стереотип, много се лакше живи. Не доводе те у питање нити ти размишљаш о томе ко си. Манекенка је срећна јер јој остале жене завиде, али је такође на ивици нервног слома јер почиње да нестаје. Све више избегава погледе, своје и туђе, окупљања, дружења, унапред отклања могућност рађања знатижеље код других, почиње да се поистовећује са Буњеловим ставом и заиста јој није до мажења испод чаршафа. Воли о томе да пише, прича, сања и заборавља. Али нико то не воли да чита, слуша, доживљава и да се још и сећа. А психијатру је то посао.

36 килограма. Издувани балон. Разних боја. Боје се мењају на сваких пет минута, зависно од расположења. Од црне до провидне, златна и ружичаста се прескачу. Зелена, црвена и жута су веселе, али ипак примарне па их свакако мора бити ту. Какав би свет овог Балона био без њих? Постајем досадна, џангризава, спремна да увек направим сцену, наравно драматичну и остављена. Од стране Луиса Буњела и мог драгог и свих драгих на овоме свету. Издувани балон се гади сам себе јер је издуван. Можда би неко могао да узме пумпу па да га напумпа и удахне му живот, поново. И може. Тај неко је Бог.

У фази када не постоји ходање већ плутање, вуча ногу и искакање зглобова, направи се једно море суза, у ком бих желела да се сви подаве. Своју муку носим, али бих желела да је немам. Мрзим изненађења, а топљење је било највеће изненађење у мом животу. Балон нема очи, али има тамне јаме око њих. То се зову подочњаци. И нема уста, има једну тамну рупу која би све пождрала да може. Као црна рупа у свемиру. И нема тело, има само линије, праве и криве, нацртане. Да може, заиграла би мртвачки плес око сталка за инфузију, и њене руке се не би разликовале од металне шипке, можда само по материјалу. На лице или оно што би требало да буде лице трпа огромне количине шминке, ваљда да би се лакше видела и препознала. Тушира се парфемом јер

верује да смрди од хроничног лежања. То су тренуци када и психијатар диже руке, али не и Бог. Балон гледа у небо и жели да га пусте, да одлети. И да се никада не врати. Али није време за то. Најрадије бих пожвакала све оне фотографије на којима сам нага и обла и пожељна и лепа, и олизала сва платна са којих мамим. Толико мрзим ту жену, себе, каква сам у претходним фазама и толико јој се дивим, свима њима. Чезнем да их поново видим у огледалу, у туђим очима, у одсјајима. Чезнем да потрчим, да заведем неког, да нема бола. Да извучем опет своје афричке хаљине, да се увијам, да пишем нон-стоп, као манијак, да јурим стазама на ролерима, да се преврћем по кревету, са њим.

И то ће све доћи, опет и опет и опет. Само морам да будем стрпљива. Кад Госпођица Смрт додирује својим носем ваш нос, дише у вас и право у очи вас гледа, то је језа. Али ако се опише одједном онај врели круг страсти, доле, доле, чим се пожели да се неко има, то је знак. Да Госпођица Смрт треба да се окрене на петама и протутњи даље, по неке друге жртве. Ви ћете још живети! И вртети се. Најбољи осећај...

5, 8 грама. Палчица. Маково зрно. Она је најслобођенија. Ноћу излази пажљиво из моје главе и бежи напоље. Лети, јурца и увек нањуши добре жртве. У томе смо исте. Палчица ускаче у куће свих оних које бих волела да шпијунирам, али не могу јер сам видљива. Она је невидљива, она је мој тајни агент, па одлази уместо мене, она је моје дете. Тамо она шћућурена и наоштраних чула краде. Мирисе, звукове, покрете и приче. Она може свуда да се увуче, провуче, одвуче, сакрије и спремна је на све. Страшно је занима шта о мени мисле. Шта о мени мисли он, да ли му недостајем?

Када ми се моја девојчица врати, осећам се најсрећнијом на свету. Лопов у мени се смирује, а писац започиње своју игру. Исти пут је прелазила и Мерилин Монро, све до самог краја, цео пут испумпавања и надувавања, али то свет не зна. Свет се и даље диви њеним облинама, фази један или два. Свет је био слеп за њене остале фазе. И то је добро. Јер ће ме памтити као блиставу!

Када купујемо рибу, требало би да јој погледамо у очи. Ако су блиставе, кристално чисте и стакласте, риба је млада и здрава. Ако има мрља, замућености или било какве друге туге, риба је стара. И болесна. Такву рибу треба оставити.

А онда пролазе месеци. И ја стајем пред Буњуела. И Буњуел не окреће главу.